

[Børsen.]

alt for smaa i dette Øjeblik, derom er der ingen Tvivl. Men, som sagt, naar vi henholder os til Ministerens egne Tal, synes jeg vi har Ret i at fremhæve, at det er ikke ufarligt med den mægtige Stigning, der har fundet Sted.

Den højtærede Finansminister sagde saa: Ja, men saa maa vi se hen til, at Nationalindtægten i det paagældende Tidsrum er steget med en 1 000—1 100 Mill. Kr. Her vil jeg gerne have Lov til at gøre Ministeren opmærksom paa, at ved Siden af de 350 Mill. Kr., som Skattebehovet altsaa er steget med, maa vi huske paa Befolkningsforøgelsen i den 9-aarige Periode; der er i dette Øjeblik antagelig 300 000 Mennesker mere at forsørge, end der var i 1929. Vi er ogsaa alle sammen klar over, at det er blevet meget dyrere at leve, og saadan noget som Boligbyggeri er efterhaanden blevet ganske uhyre kostbart, saa Huslejen af den Grund er steget meget betydeligt i Perioden fra 1929 til nu.

Jeg tror, at vi, for at Billedet i det hele taget kan blive rigtigt, maa have alle de forskellige Ting med og ikke blot blive staaende ved de to Tal, de 350 Mill. Kr. over for de 1 000 Mill. Kr.

Nu vil jeg indrømme, at der er en Del Mennesker, der i denne Periode har kunnet forøge deres Indtægt, og vi ved, at Tallet paa Millionærer i alt Fald i de senere Aar er steget, og at der er adskillige andre ærede Medborgere, der i Læ af den førte Politik har kunnet forøge deres Værdier betydeligt. Men heroverfor har vi saa de store Folkegrupper inden for Landbruget, inden for Haandværket, inden for Handelen, og med Hensyn til de sidste, Haandværkere og handlende, er det særlig saadanne, hvis økonomiske Velfærd nøje er knyttet til Landbruget. Ved Siden deraf er der de uhyre mange, der er og har været uden Beskæftigelse.

Naar vi har kritiseret den stærke Udgiftsstigning, synes jeg, som sagt, vi har haft Ret i vor Kritik. Man vil lægge Mærke til, hvad der er sket i et andet europæisk Land for Tiden, i Frankrig, hvor man under en Folkefrontsregering — det vil sige Radikale, Socialdemokrater og Kommuniste — har gennemført den ene kostbare Reform efter den anden. Nu opdager man pludselig, at Landet ikke har Raad til at gennemføre disse Reforme, og derfor er Resultatet blevet, at man i Øjeblikket har ført Landet næsten paa Randen af en Borgerkrig. Fuldkommen haabløst økonomisk Uføre er man ude i. Jeg tror, der er Grund til at nævne det her,

ogsaa over for den nuværende Regering. Jeg vil indrømme, at vi er ikke kommet saa vidt her, som de er dernede, men vi er kommet langt, og der er ingen Tvivl om, at under den nuværende Regerings Førerskab vil det stadig gaa videre i Retning af forøgede offentlige Udgifter.

Den højtærede Justitsminister henvendte nogle Ord til mig i Anledning af mine Udtalelser om Politiets Indmeldelse under De samvirkende Fagforbund. Ministeren gjorde gældende, at det var en Fejltagelse fra min Side. Indmeldelsen var sket i Centralorganisation I, Sølvsnorene. Det sidste vidste jeg i og for sig nok, og hvis jeg i det hele taget havde taget fejl, er jeg naturligvis villig til at rette min Fejltagelse; men jeg kan indtil videre ikke erkende, at jeg har taget fejl, hvis der, som sagt, er en Forbindelse mellem den nævnte Organisation og De samvirkende Fagforbund. Naar man gennemlæser Ministerens Udtalelser, maa jeg mene, at Forbindelsen er til Stede. Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske have Lov til at oplæse et Par Linier af Justitsministerens Tale — det staar paa Spalte 1633 —:

„at det af Centralorganisation I opsparrede Reserve- og Understøttelsesfond skal kunne anvendes ikke alene i Tilfælde af faglige Konflikter inden for Centralorganisationens Omraade, men ogsaa ved saadanne Konflikter inden for de af De samvirkende Fagforbund omfattede Organisationer“.

Jeg kan ikke faa andet ud af det, end at i Konflikttilfælde, hvor f. Eks. De samvirkende Fagforbund kommer ud i en Konflikt, er der Mulighed for, at ved at yde et Bidrag til denne Fond fra Politiets Side sættes det ind i Kampen, og for saa vidt det er Tilfældet, synes jeg, at jeg har Ret, naar jeg har sagt, at det i Virkeligheden er inde under De samvirkende Fagforbund i et Samarbejde med dem.

Den højtærede Udenrigsminister udtalte sig ret udførligt om vor Handelspolitik og gjorde naturligvis ved denne Lejlighed ligesom tidligere gældende, at alt for nødvendigt var foretaget, for at Eksporten her fra Landet kunde blive den størst mulige. Nu er der ingen, der vil nægte, at der paa dette Omraade har fundet en betydelig Stigning Sted i de senere Aar, fra 1932; det er sagt tidt og mange Gange, det Aar er Udgangspunktet, men det var ogsaa et Katastrofeaar, det maa vi huske paa. Men saaledes som Landet ligger, er det ganske naturligt, at det Spørgsmaal ogsaa i Aar rejser sig, om Stigningen ikke kunde have